

KAMARÁD

Kristus nás má rád

šesté číslo

červen 2009

zdarma

Duch svatý

Mnoha lidem se při slově duch vybaví něco pohádkového či hororového. Mnoho dalších si myslí, že výraz duch je určen pouze filozofům, nebo nábožensky orientovaným lidem. Pro další je tento pojem synonymem přímo pro cosi nereálného.

Na druhé straně jsme ale v souvislosti s vlnou nových náboženství svědky stoupajícího zájmu o vše, co nese „duchovní“ v názvu.

Mezi těmito extrémy leží představa „čehosi“ neviditelného, neurčitého, záhadného - co „někde“ musí být... Ani ta však nemá mnoho společného s křesťanským pojetím.

KDO JE DUCH SVATÝ?

Duch svatý není neurčitá duchovní energie, projev božské moci, ale Boží osoba. Spolu s Otcem a Synem patří Duch svatý do společenství tří božských osob - Nejsvětější Trojice - trojjediného Boha.

Když sv. Augustin vysvětluje vztahy mezi osobami v této Trojici, říká o Duchu svatém: „Duch svatý je láska mezi Otcem a Synem.“ Duch svatý je zároveň darem, poutem lásky i Láskou - Osobou. Je tím, kdo sjednocuje a vytváří společenství. Tak jako se Bůh neuzavírá ve své lásce sám do sebe, ale touží zahrnout svou láskou každého člověka, tak si nenechává pro sebe ani Ducha svatého. Vylévá ho na nás, dává nám tento úžasný dar a v něm sám sebe. „Všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.“ (1Kor 12,13)

CO V NÁS DUCH PŮSOBÍ?

Jeho úkol je stejný jako v Trojici - tvořit společenství lásky, vztah. Při křtu Duch svatý naplňuje srdce každého křesťana a uvádí ho do intimního vztahu s Bohem. Všechny nás naplňuje tentýž Duch, aby nás proměňoval a i z nás navzájem udělal jedno společenství - církev. Podívejme se na toto dvojí působení Ducha svatého podrobněji.

DUCH SVATÝ V SRDCI VĚŘÍCÍCH

„Duch všechny, v nichž se usídlil a přebývá, proměňuje přímo v nové lidi a dává jim nový život.“ (Cyril Alexandrijský) Nejde jen o nějaké vylepšení, ale o zcela nový život.

Pokračování na straně 4.

Světce měsíce

Blah. Eduard Poppe (10. červen)

Eduard Poppe se narodil 18.12. 1890 v Moerzeke v Belgii. Otec byl pekařem ve flanderské vesnici Temse. Matka byla prostou, hluboce věřící ženou a měli jedenáct dětí. Učili je modlitbě, upřímnosti, vcítění se do potřeb druhých a šlechetnosti. V roce 1907 jim otec zemřel a Eduard, dalšími jmény Jan Maria, kvůli starostem o rodinu a obchod chtěl zanechat studia na gymnáziu. Matka si však přála, už vzhledem k jeho velkému nadání, aby ve studiu pokračoval. Její přání splnil a v květnu 1909 se rozhodl pro kněžské povolání s touhou sloužit chudým Flanderanům.

V letech 1910 - 1916 byl Eduard seminaristou a chtěl co nejlépe plnit Boží vůli po vzoru Ježíše a Panny Marie. Otevíral se vnuknutím Ducha svatého a řídil se i příkladem svých oblíbených světců. Po vysvěcení v roce 1916 nastoupil jako kaplan na faru Sankt-Coleta a působil mezi gentskými dělníky.

Ke všem projevoval velkou lásku, obzvláště k chudým, umírajícím i nevěřícím. Bída v Gentu byla prý i příčinou malé víry farníků. Eduard se s výukou náboženství začal věnovat i dětem z ateistických a lhostejných rodin. Zejména se zaměřoval na výchovu k eucharistické úctě a to nejen mezi dětmi, které připravoval na první svaté přijímání. Při své pastorační horlivosti se nikterak nešetřil, ač měl časté zdravotní potíže. Do svého deníku si napsal: „Milovat Krista bez utrpení je pouze dětská hra.“

Na konci války přesídlil ze zdravotních důvodů do Moerzeke, kde byl ustanoven rektorem kláštera sester. S šetřením to ale moc vážně nemyslel a 11.5.1919 měl první infarkt. V polovině září následujícího roku vykonal pouť k hrobu karmelitky Terezie z Lisieux. Podle jeho svědectví tam obdržel největší milost. Její malá cesta se pak stala jeho vnitřní cestou. Po návratu z pouti všechny vyzýval k apoštolátu šíření evangelia a eucharistické úcty. Snažil se o liturgickou obnovu a tzv. eucharistické tažení. Jeho dům byl otevřený každému. Čtyři roky byl vůdcem řeholní komunity, a protože asi polovinu času musel strávit na lůžku, využíval ho k mariánským modlitbám a k písemné evangelizaci. Dopisoval do časopisů a tvořil brožurky a letáky. Varoval také Vlány před materialismem a sekularizací, v nichž viděl hrozbu pro církve.

V říjnu 1922 přišel Eduard do Leopoldsbuurgu, aby tam byl spirituálem. Po dobu patnácti měsíců se věnoval pastorační práci vojenských kleriků. 1.1.1924 prodělal další infarkt a poslední měsíce strávil na nemocničním lůžku v Moerzeke. V textech z blahořečení je uváděno, že se v té době učil z „malé cesty“ své oblíbené světice z Lisieux: „Vrhati se s prázdnýma rukama do ohnivé pece lásky Boží za posvěcení spolubratří.“

10. června v ranních hodinách zemřel ve věku necelých 34 let. Předtím ošetřujícím sestřám řekl, že nelituje úsilí, o němž si ony myslí, že si jím zkrátil život a že kdyby se uzdravil, pracoval by ještě víc. A dodal: „Zemřít z lásky k druhým, to jsem se naučil od něho, od Krista.“

Jím započaté eucharistické tažení se šířilo dál i po jeho smrti. Janem Pavlem II. byl 3.10. 1999 blahořečen.

PRO CHYTRÉ HLAVY

Milá kamarádko,
milý kamaráde!

A máme tady měsíc červen. Dozrávají třešně a slunce začíná opalovat naši kůži dohněda. Pomalu se blíží prázdniny a s nimi čas, kdy se už nemusíme učit a můžeme odpočívat. Na nějaký čas můžeme zapomenout na školu, ale nezapomínejme na Boha kvůli tomu, že už pomalu myslíme na volné dny. Ba právě naopak. Tento volný čas nám umožní setkávat se s ním ještě častěji.

Jarin

NANEBEVSTOUPENÍ

Luk. 24, 50-53

Zkus vybarvit Pána Ježíše a jeho učedníky. Můžeš použít pastelky i fixy.

DUCH SVATÝ - DUŠE CÍRKVE

„Duch přebývá v církvi, posvěcuje ji, uvádí ji do veškeré pravdy, sjednocuje ji ve společenství a ve službě. K tomu ji vybavuje a řídí různými dary.“ (podle Lumen gentium)

Základním rysem působení Ducha svatého v církvi je sjednocovat a vytvářet společenství (stejně jako v Boží Trojici). Používá k tomu nejrůznější prostředky. Vede ji a vyučuje skrze službu nástupců apoštolů, skrze dar prorocství dává v každé době poznat zvláštní Boží záměry a povolává a uschopňuje k jejich uskutečnění. Díky Duchu svatému jsou svátosti skutečně místem setkání s Bohem a pramenem jeho milosti. Rozmnožují v nás Boží život, posilují církevní společenství.

Duch svatý probouzí církve ze soustředěnosti na ni samotnou. Nepřestává posílat hlasatele evangelia, dává odvahu svědčit o Ježíšově zmrtvýchvstání a o spáse nabízené všem lidem. Dotvrzuje toto svědectví znameními a dodává mu účinnost.

V záměrech Ducha svatého nezůstává nikdo stranou. Každý křesťan má v jeho plánu budování církve a spásy světa své jedinečné místo a úkol. Duch s každým počítá, každého, kdo se mu dá k dispozici, používá, pro každého má zvláštní dar:

„Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.“ (1Kor 12,7)

JAK SE POZNÁ PŮSOBENÍ DUCHA SVATÉHO?

Nejjistější kritérium nám ukazuje sám Ježíš, když říká, že strom se pozná po ovoci, které přináší. A apoštol Pavel dodává:

„Ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotá, věrnost, tichost a sebeovládání.“ (Gal 5,16-17)

Sám Duch svatý navíc dává některým věřícím dar rozlišování duchů.

JAK SE DUCHU SVATÉMU OTEVŘÍT?

Jedinečným místem a způsobem otevření se působení Ducha svatého v nás a skrze nás je modlitba. Theofan Zatvornik nazývá modlitbu „vdechováním Ducha“ a vysvětluje:

„Tělesným dýcháním proniká kyslík do krve a ta jej přenáší do celého těla. Tímtéž způsobem modlitba vstřebává Ducha svatého a dává mu pronikat do veškeré naší činnosti. Duch je jako oheň, který hoří v srdci. Aby oheň neuhasl, potřebuje vzduch. Modlitba rozdmýchává tento plamen.“ Dejte Duchu svatému prostor ve svém srdci a ve svém životě! Nechme ho jednat!

Na tomto čísle spolupracovali :

Eva Všetulová, Luděk Machynka a Martin Motyčka

Určeno jen pro vnitřní potřebu farnosti Vnorovy.